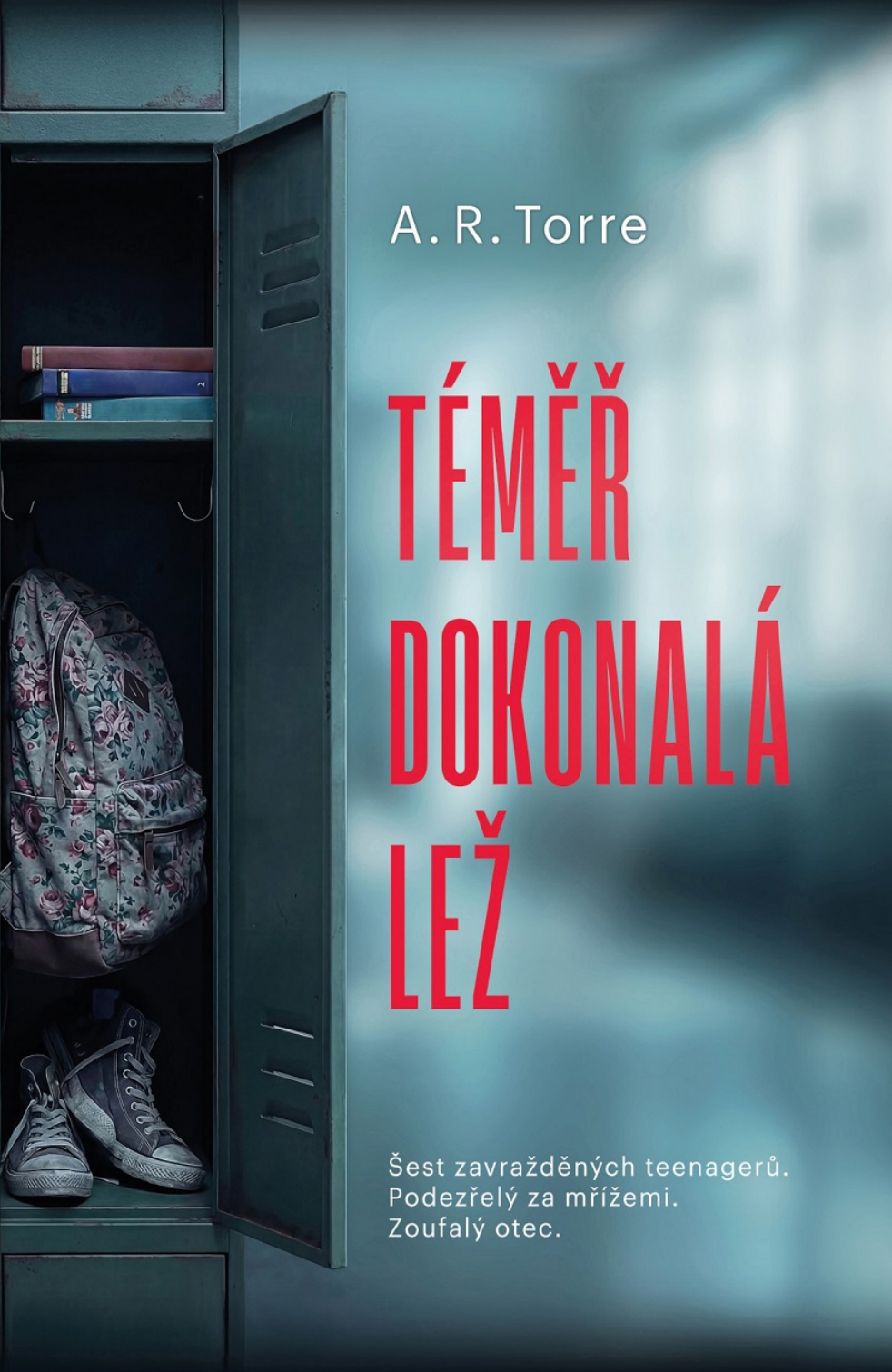

A. R. Torre

TÉMĚŘ DOKONALÁ LEŽ

Šest zavražděných teenagerů.
Podezřelý za mřížemi.
Zoufalý otec.

TÉMĚŘ DOKONALÁ LEŽ

KNIHY A. R. TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Naše poslední tajemství
Téměř dokonalá lež

JAKO ALESSANDRA TORRE

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

Na tělo

Láska v podvazcích
Hříšné dědictví

A. R. Torre

TÉMĚŘ DOKONALÁ LEŽ

PŘELOŽIL JAN LUSK

MYSTERY PRESS
2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Toto vydání vzniklo na základě licenční dohody uzavřené s Amazon Publishing, www.apub.com, ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © A. R. Torre, 2021
Translation © Jan Lusk, 2026
Cover © Ondřej Mikulecký, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-043-0 (pdf)

Pro Evu. Miluju tě.

1. KAPITOLA

Ulice honosných domů dosud ukrývala hrůzné tajemství. Na kmenech kanárských datlovníků se třepotaly vybledlé letáky pátrající po pohřešované osobě s rohy ohnutými větrem a deštěm. Na kruhovém vjezdu k sídlu z bílých cihel na konci ulice už neparkovala policejní auta. Novinářské dodávky s kamerami se pomalu přesunuly k jiným příběhům. Železná brána, jež byla předtím potřebná k udržení zvědavé veřejnosti v bezpečné vzdálenosti, zůstala opuštěná. V prosluněném losangeleském vzduchu se vznášelo těžké ticho.

Scott Harden klopýtal po chodníku lemovaném palmami směrem k velké bráně. Bílý dům před ním se mu rozmazaně komíhal před očima, jejichž koutky pálily od stékajícího potu. Polokošile s monogramem, ušpiněná týdny nošení, se mu lepila na záda. Na obou zápěstích měl odřeniny a modřiny od tuhého provazu. Jak se blížil k domu, zrychloval krok, až nakonec přešel do běhu. Zastavil se u ovládacího panelu brány a z řezné rány na hrudi mu prýštila krev.

Vyťukal na klávesnici kód a zanechal po sobě krvavé otisky. Brána se s vrčením a zvoněním otevřela.

Nita Hardenová stála před zrcadlem v koupelně a pokoušela se najít energii a motivaci k uchopení kartáčku. Police svého času obložená parfémy a drahou kosmetikou byla prázdná. Na vlnitých blond vlasech, pravidelně udržovaných kadeřníkem každé dva týdny, byly nyní patrné centimetrové šediny

u kořínků. V černém cvičebním úboru, který jí visel na těle, ničím nepřipomínala dámu, která se vyšplhala do nejvyšších pater smetánky v Beverly Hills. Záleží na tom, že vám páchne z úst, když se ztratil váš syn? Záleží vůbec na něčem, když se každý den zúžil jen v úděsné čekání na zprávu o nalezení jeho těla?

Zabiják Krvavé srdce byl spolehlivý. Unášel hezké a oblíbené mladíky, jako byl její Scott.

Každého rukojmího držel měsíc nebo dva, než ho zardousil, zmrzačil jeho tělo a pak zahodil jako pytel odpadků. Před Scottem jich bylo šest. Šest nalezených nahých těl se symbolem srdce vyřezaným do hrudi. Od Scottova zmizení uplynulo téměř sedm týdnů. Jeho tělo se už brzy objeví a pak ji zavolají do márnice, aby svého syna identifikovala.

Když zapípal alarm, vzhlédla od kartáčku a zaposlouchala se do melodie ozývající se od hlavní brány. Poté, co si postavili dům, si každý z nich zvolil vlastní vstupní kód a potvrzující tón. Pokaždé když se svým jaguárem zastavila před bránou a stiskla dálkové ovládání, zaznělo jemné cinkání zvonů. Její manžel si vybral bojovou píseň UCLA. Scott měl jen prostý trylek… Zubní kartáček dopadl do umyvadla, když se rozlehlou koupelnou ozvala Scottova osobní melodie.

U srdce ji bodlo nové syrové pohnutí a bolestně vykřikla, když zaslechla známý zvuk, který jí okamžitě připomněl Scottův široký úsměv. Vždycky se přihrnul s batohem pověšeným přes rameno a okamžitě začal slídit po něčem k jídlu. Přešla k velkému oknu na konci koupelny a vyhlédla na přední dvůr s očekáváním, že spatří auto jednoho z jeho přátel nebo dodávku úklidové firmy nebo zahradníků, kohokoli, komu Scott mohl prozradit svůj kód. Mezi listovím se ovšem neobjevilo žádné vozidlo a ona přitiskla dlaň na sklo a snažila se dohlédnout k bráně.

Do středu vjezdu vykládaného drcenými mušlemi se neohrabaně sunula postava. Trochu za sebou táhla jednu nohu, která na cestě zanechávala dlouhou stopu. Dech se jí bolestivě zadrhl v krku, když poznala známou košili, stejnou jako tucet dalších, které dosud visely ve Scottově skříni. Do tváře mu neviděla, díval se přímo před sebe, ale okamžitě poznala jeho siluetu. Zatočila se jí hlava. Zakopla o měděnou nohu vany a upadla na koleno. Škytla a bolestivě vzlykla, zvedla se na nohy a vyrazila obloukovým průchodem do ložnice. Vřítila se do haly, kde srazila služebnou, jak utíkala dolů po točitém schodišti a rukou pevně svírala zábradlí s pohledem zastřeným slzami.

„Georgi!" vykřikla a mávala rukou k pracovně svého manžela, odkud často vyřizoval své záležitosti. „Georgi!" Aniž čekala na to, zda je doma nebo ji slyší, natáhla se po těžké bronzové klice vchodových dveří a otevřela je natolik, aby se jimi protáhla ven.

Do jejích bosých nohou se zařízly drcené mušle. Ignorovala bolest, když běžela k vjezdu a volala synovo jméno.

Scott zvedl hlavu a vrávoravě se zastavil. Zvedl rty v roztřeseném, vyčerpaném úsměvu. Pomalu natáhl ruce a ona se do nich vrhla.

Její syn byl proti všemu očekávání doma.

2. KAPITOLA

V hlasové schránce jsem si vyslechla vzkaz od Johna Abbotta a uvažovala nad tím, zda je tohle den, kdy zavraždí svou ženu.

„Doktorko Mooreová," skřehotal nejistým a pohnutým hlasem, „zavolejte mi. Ona mě kvůli němu opustí. Vím to. Je to tak."

Hlas Johna – který na naše schůzky vždycky dorazil s pětiminutovým předstihem, ve vyžehlených šatech a pečlivě upravený, a který mi vypisoval šeky nesnesitelně úhledným tiskacím písmem – zněl, jako by se rozpadal. Doposlechla jsem si jeho vzkaz, stiskla tlačítko a přehrála si ho ještě jednou.

Vzdychla jsem a zavolala jsem mu zpátky. Za rok psychiatrických sezení jsem seznala, že trpí patologickou žárlivostí. První dva měsíce byl upnutý k údajné nevěře své manželky se zahradním architektem. John byl rezistentní vůči behaviorální terapii a zapřisáhle odmítal brát fenotiazin. Po týdnech naléhání dal na mou radu a zahradního architekta vyhodil, což situaci vyřešilo. Nyní si našel nový zdroj obav – souseda. Jeho podezření se zdálo nepodložené, což by bylo víceméně v pořádku, kdyby zároveň netrpěl sílícím nutkáním svou manželku zabít.

Zatímco jsem čekala na jeho odpověď, otevřela jsem ledničku a sáhla po krabici s mlékem. Dalo by se diskutovat o tom, zda je John Abbott schopen zabít. Skutečnost, že

o tom skoro rok neustále hovoří, tomu ovšem dodává na pravděpodobnosti.

Nezvedl mi to, proto jsem ukončila hovor a odložila telefon na stůl. Nalila jsem si vysokou sklenku, pak jsem rozhrnula tuhé krajkové záclony a vyhlédla z okna nad dřezem. Skrz tenkou vrstvu pylu jsem viděla svou kočku zatínat drápy do nablýskaného červeného laku kapoty mého kabrioletu. Zaklepala jsem na sklo ve snaze přilákat její pozornost. „Hej!"

Clementine mě ignorovala. Jedním dlouhým douškem jsem vypila mléko a zaklepala na okno silněji. Žádná reakce.

Vypláchla jsem skleničku, vložila ji do horní přihrádky myčky a pohledem zkontrolovala mobil. Tohle bylo poprvé, co mi John Abbott zavolal na mobil. Na rozdíl od Ricka Beekona, který si bez mého souhlasu nedokázal ani zarezervovat stůl v kavárně, John byl druh pacienta, pro kterého bylo volání o pomoc známkou slabosti a neschopnosti. To, že mi v úterý ráno zanechal hlasovou zprávu, mělo tudíž velký význam. Přistihl Brooke? Nebo jeho paranoia a žárlivost dosáhly bodu zlomu?

Ona mě kvůli němu opustí. Vím to. Je to tak.

Pro člověka jako John může ztráta znamenat zhroucení světa, obzvlášť v situaci, kdy má utkvělou představu a pokřivený pohled na svou ženu. Tato představa přerostla v posedlost s násilnickým nádechem a postupně mířila k mánii.

Zavolala jsem mu ještě jednou a mé obavy narůstaly, protože telefon vyzváněl a vyzváněl bez odpovědi. V mysli mi vytanuly nepříjemné představy. Lékárník s dokonalým rukopisem a s dvěma zrušenými schůzkami za tento měsíc stojí nad svou ženou s krvavým nožem v ruce.

Ne, opravila jsem se. Nůž ne. Ne s Brooke. Bude to něco jiného. Něco méně nápadného. Jed. To byl jeho poslední zmíněný nápad.

Zkontrolovala jsem hodiny na mikrovlnce. Od jeho telefonátu uplynuly už víc než dvě hodiny. Za dvě hodiny se může stát cokoli. To mám za to, že jsem usnula. Kvůli ambienu, který mi ve tři ráno připadal jako dobrý nápad, jsem propásla jeho volání.

Zkusím to ještě jednou, napadlo mě. Chvilku počkám, pak mu zkusím ještě jednou zavolat a potom se pustím do každodenní práce. Posedlost, jak často říkám svým klientům, se nikdy netýká vnějších vlivů. Jen zhoršuje vaše vnitřní bitvy – a z nich plynoucí rozhodnutí a akce.

Připravila jsem si toust a snědla ho u jídelního stolu, pomalu a důkladně jsem žvýkala a u toho na mobilu sledovala epizodu *Seinfeldu*. Když jsem pak utřela linku, zabalila chleba a umyla si ruce ve dřezu, znovu jsem mu zavolala.

A stejně jako v předchozích dvou případech mi hovor nevzal.

V 9:45 jsem zamířila do kanceláře na první schůzku. John Abbott se neukázal na své směně v Breyerově lékárně.

Okamžitě mě to znepokojilo. Ten člověk byl pedantsky přesný, a to do takové míry, že dva mladší lékárníci opustili své pracovní pozice v slzách po vyslechnutí jeho dlouhých a téměř agresivních tirád o dochvilnosti. Poté, co se nedostavil do půl jedenácté, pak ani do jedenácti a opakované telefonáty nikdo nezvedal, trojice ostatních zaměstnanců mezi policemi s léky debatovala, co teď. Fronta zákazníků, která nikdy nesahala dále než k regálu s plenami pro dospělé, se nyní táhla až k rostlinným přípravkům. Vpředu si odkašlal muž s huňatým bílým knírkem a kovbojským kloboukem na hlavě.

Bylo rozhodnuto vyhledat Johnovu manželku na facebooku a poslat jí zprávu. Jakmile úkol splnili, počkali další

čtvrthodinu a pak vyslali služebně nejmladšího a nejpostradatelnějšího spolupracovníka k Johnovu domu.

Joel Blanker byl jednadvacetiletý farmaceutický stážista z Little Rocku v Arkansasu. Měl rád *Dungeons and Dragons*, hispánské ženy a kuřecí stripsy s extra porcí kečupu. Zatímco jsem poslouchala mudrování Phila Ankerlyho nad zhlédnutým dokumentem o Tedu Bundym, Joel zastavil na ulici a poslal zprávu do lékárny, že Johnovo auto parkuje na příjezdové cestě za bílým sedanem. Načež obdržel jasnou instrukci: Zazvoň a zeptej se, jestli John přijde do práce. Skrč se a schovej, když začne ječet.

Joel vykročil ke dveřím jednopatrového domu, podpaží zpocená z losangeleského vedra, a poslouchal, jak se vyzvánění nese domem. Když se ani po druhém zazvonění uvnitř nikdo neozýval, přesunul se k parkovišti. Jemně zaklepal na boční dveře, počkal, pak si váhavě udělal z dlaní kukátko, přitiskl je na sklo a nakoukl dovnitř.

Když spatřil krev a tělo, zavrávoral dozadu a polobotkou zakopl o obrubník přístřešku na auto. Jeho mobil několikrát poskočil na zemi a zarazil se o sloupek. Natáhl se přes čistě uklizený prostor a zvedl ho. Nevšímal si čerstvé pavučiny na displeji, odemkl přístroj a zuřivě vyťukal 9-1-1.

Po druhé ranní schůzce jsem vyrazila do tělocvičny na 45. ulici. Když jsem se převlékla do cvičebního a postavila se na běžecký pás, můj zájem o hlasovou schránku Johna Abbotta opadl. Zadala jsem rychlost a zadívala se na řadu televizních obrazovek. Vybrala jsem si tu s hlavou reportérky a tučným titulkem ZABIJÁK KS pod její bradou. Pohodlně jsem se rozběhla, sledovala jsem závěrečné titulky z tiskové konference a snažila se ujasnit si, co je nového. Kamera pak zabrala pohledného teenagera v košili

a khaki kalhotách, jak stydlivě stojí vedle své matky, která ho drží kolem pasu.

„… ráda, že ho mám zpátky doma. Prosím, dopřejte nám soukromí, abychom mohli trávit čas s naším synem…“

Zmáčkla jsem STOP tlačítko na pásu a sáhla po telefonu. Přestože se mé tělo teď nehýbalo, tep se mi zrychlil. Takže poslední oběť Krvavého srdce utekla? Stejně jako většina místních jsem poslední tři roky hltala zprávy o každém tragickém příběhu od zmizení ke smrti. Nebylo pravděpodobné, aby oběť uprchla, a navíc se jí prakticky nic nestalo. Podle obvyklého časového rozvrhu měla nyní přijít chvíle, kdy je nalezeno nahé mrtvé tělo oběti s hrubě uříznutým penisem a nedbale pohozené jako dokouřená cigareta.

Dotyčný vrah byl jedinečný a precizní, jeho odbornost dokazovalo šest obětí. Ohromilo mě, že by byl tak lehkomyslný a dopustil útěk svého vězně. Mohl ho v tomto případě někdo napodobovat? Nebo je to provokace? Nebo jen slabá chvilka v plánu a provedení? Odemkla jsem telefon a vyhledala poslední novinový článek, pak se otočila zpět ke ztlumené televizi.

„… utekl Krvavému srdci a běžel kilometry až domů…“

A je to tady. Černé na bílém. Jak dokázal Scott Harden uniknout? Slezla jsem z pásu a spěchala obsazenou běžeckou sekcí ke schodišti a po širokých schodech dolů do spodního patra posilovny. Na posledním schodu se rozsvítil displej mobilu a do sluchátek mi zazněl vyzváněcí tón. Byl to hovor z kanceláře. Urovnala jsem si sluchátka a zvedla telefon. „Haló?“

„Doktorka Mooreová?“ ozval se polohlasem Jacob. Představila jsem si ho u našeho recepčního pultu, s kovovými brýlemi sklouzávajícími z nosu a kapičkou potu v polovině cesty dolů z čela poďobaného od akné.

„Ahoj Jacobe.“ Otevřela jsem dveře k dámským šatnám a z vrchu komínku sebrala načechranou osušku s monogramem.

„Chce s tebou mluvit jeden detektiv. Ted Saxe. Říká, že je to naléhavé.“

Protáhla jsem se hloučkem nadšenců v zářivých dresech a našla svou skříňku. „Nezmínil se, o co jde?“

„To mi neřekl a odmítá odejít.“

Kruci. Od vzkazu zanechaného Johnem Abbottem uplynulo už téměř šest hodin a od té doby jsem neslyšela nic než ticho. Stalo se něco? Nebo se tahle návštěva týká jiného z mých klientů?

„Už tam jedu.“ Položila jsem si telefon na rameno a přetáhla si běžecké šortky přes boky. „A Jacobe?“

„Ano?“

„Nepouštěj ho do mé kanceláře. A nedávej mu žádné informace. Ať už se ptá na cokoli.“

Náš recepční, který ladil piana a obědval gumové žraloky, ani nehnul brvou. „Provedu a provedu.“

„Díky.“ Ukončila jsem hovor. Šortky se mi mezitím svezly ke kotníkům a červená bavlněná tanga zůstávala vystavená na odiv komukoli, kdo šel kolem. Rychle jsem otevřela hlasovou schránku, vymazala zprávu od Johna, přešla do koše a vymazala ji i odtud.

Bylo to instinktivní jednání. Má psychiatrická praxe by to přisoudila zkušenostem z dětství, kdy jsem zametala všechny stopy a ukrývala vše, co by mohlo rozlítit mou matku alkoholičku. Jenže dnes tu nebylo riziko, že dostanu facku od agresivní ženy.

Pokud by John Abbott ublížil své manželce – jestliže to bylo o tom –, důsledky by byly mnohem horší. Potenciální vyšetřování v mé ordinaci. Prověrka zdravotní komisí.

Pozornost médií vůči mně a mým klientům – klientům, kteří vyžadovali naprostou diskrétnost.

Přece jen jsem se nezabývala úzkostmi workoholiků. Specializovala jsem se na vrahy. Zvrácené, prchlivé vrahy.

Položila jsem mobil na lavici, vylezla ze šortek a nastavila kombinaci na zámku. Co nejrychleji jsem se chtěla vrátit do kanceláře a mít to za sebou.

Detektiv Ted Saxe byl vysoký muž v levném šedém obleku. Odznak měl pověšený na šňůrce na krku. Odemkla jsem kancelář a ukázala na pár měkkých zelených křesel naproti mému stolu. „Prosím, posaďte se."

Ze zlomyslnosti nebo z tvrdohlavosti zůstal stát. Obešla jsem stůl a odložila kabelku do boční přihrádky, pak jsem se posadila do kožené kolečkové židle. „Jak vám můžu pomoci?"

Naklonil se dopředu a doprostřed prázdného stolu položil sáček se zajištěným důkazem. Zvedla jsem průhledný pytlík a prozkoumala předmět uvnitř.

Byla to jedna z mých vizitek, prostá kartička, na níž stálo pouze jméno, akademický titul a telefon do kanceláře. Na rubu bylo mým rukopisem napsané číslo mého mobilu. Vzhlédla jsem k detektivovi. „Kde jste to našli?"

„V peněžence Johna Abbotta." Z temena holé hlavy si sundal letecké brýle a pověsil si je na zapínání košile. Vypadal jako z filmu. Nedůvěřivě se mračící štíhlý drsňák s uhlově černou pletí. „Znáte pana Abbotta?" otázal se.

Přetrvávající obava, že John Abbott něco provede, se proměnila v poplach. Co udělal? Odložila jsem sáček s vizitkou a odkašlala si, zatímco jsem si v hlavě probírala možnosti. „Ano. Je jedním z mých klientů."

Etické principy psychologů a kodex chování Americké psychologické asociace byly neoblomné, co se týče mlčenli-

vosti o pacientech. Zároveň bylo jasné, že tato mlčenlivost může být prolomena v případě podezření, že pacient může být nebezpečný sobě nebo svému okolí.

Předchozí sezení s Johnem Abbottem, v nichž popsal svůj boj s touhou ublížit manželce, technicky spadala do nahlásitelné oblasti. Jeho hlasovou zprávu z dnešního rána bylo možné snadno vyhodnotit jako varovný příznak hodný policejního zásahu.

Ale byl to jen vzkaz od nejistého muže, který totéž opakoval na seancích po celý uplynulý rok. Jen to, že si pohrával s myšlenkou na vraždu Brooke, neznamenalo, že to skutečně provede, a kdybych volala policii pokaždé, když se některý z mých klientů zmíní, že by někoho zabil, uvrhla bych spoustu nevinných lidí do vězení a vyplenila si seznam klientů.

Touha někomu ublížit nebo ho zabít je ve skutečnosti běžnou součástí lidského mentálního cyklu. Ačkoliv jsou mezi námi i duševně svatí, kteří nikdy nikomu nepřáli nic zlého, dvacet procent lidí v určitém okamžiku života zvažovalo pro a proti nápadu někoho zabít.

A pět procent postrádá morální zábrany, jež by jim bránily přejít od myšlenky k činu.

Desetina procenta je tím posedlá a ti nejpoctivější vyhledají se svou obsesí psychiatrickou pomoc. Mí klienti byli ti nejlepší z nejhorších a já jsem cítila hlubokou povinnost je chránit a zároveň se zaobírat jejich nejniternějšími doznáními.

Koneckonců, jejich myšlenky zůstávaly myšlenkami. Lidé neumírají na uhranutí. Dochází k tomu pouze, pokud se tyto myšlenky přetaví v činy – to bylo nebezpečné riziko v každodenní hře, kterou jsem hrála se svými klienty.

Nyní, když naproti mně stál detektiv, se věci vyjasnily. Ve hře s Johnem Abbottem jsem prohrála a riziko zvítězilo.

Saxe si odkašlal. „John Abbott dnes ráno nepřišel do práce. Jeho kolegové o něj měli strach a jeden z nich se šel podívat k němu domů. Pak zavolali policii."

Položila jsem si ruku na prsa a mezi prsty mnula měkké hedvábí halenky. Snažila jsem se zklidnit svůj tep. Už jsem se chtěla zeptat, jestli je John zatčen, když detektiv znovu promluvil.

„Obě těla ležela na podlaze v kuchyni. Zaměstnanec lékárny zahlédl pana Abbotta oknem."

Vlak mých myšlenek se zastavil. *Těla? Pana Abbotta?*

„Vypadá to, jako by Brooke Abbottovou postihl během snídaně infarkt. Jejího manžela jsme našli vedle ní. Patrně sebevražda."

Zamračila jsem se. „Cože? Jste si jistý?"

„Muž byl bodnut do břicha. Úhel a směrování rány nás vede k domněnce, že si to způsobil sám."

Snažila jsem se nepředstavovat si Brooke Abbottovou, se kterou jsem se tenhle měsíc nečekaně potkala v obchodě s potravinami. Hezká žena. Milé oči. Přátelský úsměv. Vřele mě pozdravila netušíc, kolik rozhovorů jsem vedla s jejím manželem o tom, proč je špatný nápad ji zabít.

Po roce schůzek najednou Brooke Abbottová zemře na infarkt pár hodin po tom, co se mi její choť poprvé pokusil zavolat na osobní číslo? Tomu jsem nevěřila.

„S čím se u vás John léčil?"

Mlaskla jsem. „To je důvěrné, detektive."

„Ale prosím vás," ušklíbl se. „Váš pacient je mrtvý."

„Dejte mi to písemně," odvětila jsem. „Podívejte, je mi to líto, ale musím se držet etického kodexu."

„A jsem si jist, že ho budete napínat k prasknutí." Odfrkl si. „Všichni víme, jaká je vaše specializace, doktorko Mooreová." Načež se posadil, což mě rozladilo, protože už jsem

si myslela, že je na odchodu. „Doktorka smrt? Neříkají vám tak snad?“

Vzdychla jsem nad tou přezdívkou. „Mou specializací jsou násilné sklony a posedlosti, ale nejsou to jediné druhy poruch, které léčím. Spousta mých pacientů jsou normální příjemní lidé,“ lhala jsem bez uzardění. Normálního pacienta jsem neměla už léta.

Ušklíbl se. „Vrazi,“ řekl. „Léčíte vrahy. Současné, budoucí i minulé. Musíte mi prominout, doktorko. Říkám to, jak to vidím.“

„Inu, jak jsem říkala, o panu Abbottovi s vámi mluvit nemůžu.“

„Kdy jste s ním hovořila naposledy?“

Začala hra na schovávanou. Pečlivě jsem volila slova s vědomím, že si naše telefonáty už prověřili. „Poslední schůzku jsme měli před dvěma týdny. Na tento týden ji zrušil. A dnes ráno mi volal. Zmeškaného hovoru jsem si všimla až později a několikrát jsem se mu pak pokoušela dovolat nazpátek, ale neodpovídal.“

Saxe nevypadal, že by ho ta informace překvapila, což znamenalo, že už mají jeho záznam hovorů. Naštěstí jsem mu nenechala vzkaz. „Co říkal, když vám volal?“

„Jen mě požádal, abych mu zavolala zpátky.“

„Rád bych si tu zprávu poslechl.“

Vzdychla jsem. „Smazala jsem ji. Omlouvám se, nepřišla mi důležitá.“

Přikývl, jako by rozuměl, ale pokud případ považoval za infarkt a sebevraždu, byl mimo. „Volal vám na číslo z té vizitky?“

„Na to číslo na rubu, ano. To je můj mobil.“

„Dáváte své mobilní číslo všem klientům?“ zamračil se. „I těm nebezpečným?“

„Je to číslo na mobil." Opřela jsem se v křesle. „Není to moje adresa ani kód ke vstupním dveřím. Pokud ho zneužijí, ukončím s nimi spolupráci. Když ho budu potřebovat změnit, změním ho. Nic zvláštního na tom není."

„Jakožto někdo, kdo se každý den dívá na mrtvoly, vás musím upozornit, doktorko, že mám dojem, že si zahráváte se svou bezpečností. Jste atraktivní žena. Stačí, aby jednomu z těch bláznů přeskočilo, a máte vážný problém."

„Díky za radu," vyloudila jsem úsměv, „ale nejsou to blázni. Jsou to normální lidé, detektive. Někteří z nás bojují s depresemi, jiní s nutkáním k násilí. Pokud by mí klienti nechtěli chránit bezpečí ostatních, nebyli by v mé kanceláři."

„Proto k vám chodil John Abbott? Nechtěl nikomu ublížit?"

Dál jsem se sladce culila. „Jak už jsem řekla, u svých pacientů se zabývám nejrozličnějšími problémy. Někteří jen potřebují někoho, s kým by si promluvili. Pokud chcete vědět víc, potřebuji od vás zplnomocnění."

„Budu to muset zkusit," zvedl ruce na znamení kapitulace. Otočil se k oknu a dlouze studoval park za ním. „Existuje nějaký důvod, proč bych na to měl nahlížet jinak než jako na sebevraždu?"

Ptal se na nesprávnou smrt. „Nic, o čem bych věděla."

„Zopakovala byste to pod přísahou?"

„Beze všeho." *Jen se prosím neptej na Brooke.*

Pomalu přikývl. „Ozvu se vám, pokud budu mít další otázky, doktorko Mooreová." Vzepřel se o opěrky křesla a vstal. „Díky za váš čas."

Doprovodila jsem ho do haly a povzbudivě se usmála na Jacoba, který nás se zájmem pozoroval. Pak jsem se vrátila do kanceláře, zavřela dveře a rozechvěle vydechla.

Existovala vysoká, velmi vysoká pravděpodobnost, že je to moje chyba. Měla jsem jasný úkol a ve vztahu k Brooke jsem fatálně selhala – ale s Johnem také. A kvůli tomu zemřeli dva lidé.

3. KAPITOLA

„Ty za to nemůžeš," mžourala na mě Meredith nad sendvičem s tuňákem a růžičkovou kapustou. „Řekni mi, že si to uvědomuješ."

„I když si cením tvého citového záchranného člunu, jsi na omylu." Zapíchla jsem vidličku do kousku melounu s pršutem. „Vyhledal u mě léčbu, protože měl tendence zabít svou ženu. Zabil svou ženu. Zabil sebe. Pokud bych svou práci dělala pořádně, oba by byli naživu."

„Fajn. Zaprvé nemáš žádný důkaz, že ji zabil," promluvila s plnou pusou a prstem vztyčeným do vzduchu, jak začala odpočítávat nesmysly. „Měla infarkt."

„Někdo dokáže infarkt vyvolat." Odložila jsem vidličku. „Byl to lékárník. Věř mi."

„V tom případě zavolej detektivovi. Ať nechá provést toxikologický rozbor." Vyčkávala se sendvičem vznášejícím se před ústy.

„Víš, že to nemůžu udělat," opáčila jsem nevrle a ztlumila hlas, když jsem se rozhlédla po plně obsazené kavárně v centru.

„Ale můžeš," namířila na mě sendvičem. „Jenom nechceš. Protože pak bych mohla mít pravdu a ty bys musela přestat s tímhle sebeobviňováním a posunout svůj život šťastnějším a produktivnějším směrem."

Tohle je důvod, proč by se člověk neměl kamarádit s kolegy z branže. Nemůžete spolu ani zajít na oběd, abyste jeden druhého neanalyzovali.

Prohlížela jsem si potisk na okraji talíře. „*Neměla* bych to dělat," dodala jsem, „z několika důvodů." Dokázala bych celý oběd rozebírat, proč je to hrozný nápad. Pokud se mýlím a smrt Brooke byla přirozená, budu terčem posměchu, že se snažím očernit jméno svého klienta. A pokud mám pravdu a můj klient zabil svou ženu, ocitnu se pod mikroskopem, budu muset odevzdat jeho dokumentaci, a kvůli čemu? Kvůli spravedlnosti pro člověka, který už sám nad sebou vyřkl ortel smrti? Byla by to ztráta času i vládních financí.

Meredith usrkla bylinkového čaje a pokrčila rameny. „Jak myslíš. Vykopej si svůj mentální hrob. Volala jsi tomu chlápkovi, co jsem ti na něj dala číslo? Tomu šikulovi?"

„Žádnýmu šikulovi jsem nevolala." Utrhla jsem si kousek chleba. „Vážím si tvojí snahy, ale ve svém životě už jednoho nového muže mám a nepotřebuju dalšího."

„Balík houbiček Mr. Clean se nepočítá." Zamračila se na mě a sebrala si kousek kapustičky z blůzy.

„Hm, jasně. Je to první chlap v mém domě kromě mého bratra za…," přimhouřila jsem oči a smutně počítala. „Rok a půl? Takže to beru jako krok správným směrem."

„Což je další důvod Mimmovi zavolat. Měla jsi někdy Itala?" hvízdla tiše. „Drahoušku. Je to duchovní zkušenost. Kromě toho je naprosto úžasný."

„To už jsi říkala." Vložila jsem si do pusy sousto melounu.

„Mimochodem, slyšelas to?" rozzářila se. Šikula byl zapomenut. „Chytili Krvavé srdce."

Uprostřed novinek o smrti Johna Abbotta jsem na to zapomněla. „Celý mi to uteklo. Co se stalo?" Napila jsem se vody. „Ten kluk utekl?"

„Správně. Ten maturant z Beverly High – co se o něm sedm týdnů nic nevědělo? On…" Usrkla si čaje, zakuckala se a s rukou před ústy vykašlala to, co jí zaskočilo. „Pardón."

„Oběť KS," připomněla jsem jí.

„Takže on uteče od toho chlápka a dostane se zpátky do svýho domu v Beverly Hills a jeho rodiče jsou bez sebe z toho, že jejich marnotratný syn je zpátky, bla bla bla, a zavolají policii. Ukáže se, že kluk ví, kdo je ten vrah." Namířila na mě prstem. „A teď se podrž – jeho učitel na Beverly High."

„Páni." Naklonila jsem se blíž. „Co o něm víme?"

„Samotář. Starý mládenec. Neškodně vyhlížející chlapík, jako Santa Claus z obchoďáku. Před deseti lety vyhrál anketu o učitele roku."

„To je zajímavý," dumala jsem nad tou informací. „Zajímalo by mě, proč si až teď vybral kluka z Beverly High. Obvykle to bývá první oběť, která je snadno po ruce."

Pokrčila rameny. „Vrazi jsou tvoje parketa. Já jsem naprosto šťastná ve své půlce kanceláře s lakrosovými matkami bažícími po orgasmu."

„Když už jsme u toho," podívala jsem se na hodinky, „za tři čtvrtě hodiny mám schůzku, takže bych potřebovala za chvíli jít."

„Jo, stejně musím ještě zaběhnout do čistírny." Pozvedla ruku, aby přivolala číšníka, který z kapsy zástěry vytáhl štos účtenek a položil ho na stůl.

Sáhla jsem po nich. „Já to vezmu. Díky za odbornou radu."

Vytáhla jsem z peněženky několik bankovek, naposledy se napila vody a vstala. Měla jsem naspěch. Potenciální vražedkyně už nejspíš čeká v předsálí, podupává deseticentimetrovými jehlovými podpatky a čeká.

4. KAPITOLA

„Víte, většina vrahů začíná u nejbližší rodiny nebo přátel."

To mi řekla Lela Grantová v zářivě žlutých šatech a bílém svetříku, s designovou kabelkou zastrčenou mezi tyrkysově modré podpatky. Prvních třicet minut naší schůzky si stěžovala na manžela, nadšeně vyprávěla o tom, že v jejich venkovském klubu přidali na polední menu salátový bar, a ukázala mi fotky dvou lehátek, která zvažovala pro svou verandu. Poté, co jsme absolvovaly mučivě dlouhé rozhodování o bambusovém lehátku s bílým a zeleným polstrováním, jsme se konečně dostaly k tomu, kvůli čemu ji léčím – k jejím násilným fantaziím namířeným na manželovu sestru.

„Ano, znám tyhle statistiky." Do notesu jsem si nakreslila řadu drobných růží a v duchu si poznamenala, že musím objednat věnec na pohřeb Johna a Brooke.

„Potíž je v tom, že bydlí tak blízko. On k ní chce jít na vánoční večeři, a co na to můžu říct? Nemám žádnou dobrou výmluvu. Dům Sarah je větší než náš, její děti ho neviděly už měsíce a ona peče citrónový dort, o kterým nepřestává žvanit. Chci říct, je to jenom citrónový dort. Co na něm může být tak úchvatnýho?"

Pokrčila jsem rameny. „Nemám ráda dorty."

„Dort je prostě dort. Řekla jsem mu to a on se urazil. Něco vám povím. Tomu chlapovi jsem upekla stovky dortů a ani po jednom z nich se nemohl utlouct. *Já* bych měla být ta uražená. Upřímně, Gwen, nedokážu si představit, jak

sedím u jejího stolu a nechám ji tam nakráčet s tou nádherou, aniž by mě popadl vztek. Uvědomujete si, kolik nožů u toho stolu bude?“ Tváře se jí propadly obavami, čímž ještě více vystouply její napíchané rty. Její čelo, vzdorující všem přirozeným změnám, zůstávalo dokonale hladké.

„Nepopadnete nůž a nezabodnete ji,“ řekla jsem trpělivě.

„Myslím, že ano. Vy nevíte, jak často se mi to honí hlavou.“ Její tvář získala téměř blažený výraz, když si v duchu přehrávala scénu krveprolití. Pak otevřela oči. „Nemůžete mi něco napsat? Něco, co mě těch myšlenek zbaví?“

„Do Vánoc zbývají ještě dva měsíce,“ připomněla jsem jí. „Dejme tomu čas.“ Převedla jsem rozhovor k pozitivnějším věcem. „Řekněte mi o Sarah něco pěkného.“

„Co tím myslíte?“

„Podělte se o něco, co se vám na ní líbí. O nějakou vlastnost, která to vyvažuje.“

Podívala se na mě jako na blázna. Trpělivě jsem čekala s rukama složenýma na zápisníku. Lela nebyla vrah, i když by jím bezpochyby ráda byla. Nudila se, v televizi zhlédla příliš mnoho dokumentů o ženách vražedkyních a neměla ráda svou švagrovou. Každý máme ve svém okolí někoho, koho nemáme rádi. Já sama bych mohla jmenovat nejméně tři lidi, bez kterých bych se raději obešla. Ale popadnu kuchyňský nůž a půjdu jim po krku? Ne. A Lela taky ne. Jen se jí líbila myšlenka, že je zajímavá, a její pomyšlení, že ukrývá tajné vražedné sklony, bylo jen fantazií vybájenou za dlouhých večerů, kterou si vášnivě a energicky hýčkala.

„Dám vám několik domácích úkolů.“ Uchopila jsem pero. „Do příštího týdne si promyslete tři věci, které se vám na Sarah líbí.“ Zvedla jsem ruku, abych zarazila její námitky. „Neříkejte mi, že nevymyslíte tři věci. Zamyslete se nad tím, nebo odložte naši příští schůzku, dokud to nedáte.“

Zkroutila rty barvy vodního melounu do úšklebku.

Věnovala jsem jí povzbudivý úsměv a vstala. „Myslím, že jsme dnes udělaly slušný pokrok."

Natáhla se k nohám pro popruh kabelky. „Tenhle domácí úkol se mi nelíbí."

Potlačila jsem smích a poskytla jí citovou berličku. „Pokud máme držet vaše nutkání pod kontrolou, musíme změnit pohled vašeho mozku na Sarah. Věřte mi, je to pro vaši léčbu důležité." *I pro vaše manželství*, dodala jsem v duchu.

„Dobře." Prudce vstala. „Díky, doktorko."

„Není zač." Zvedla jsem se a ignorovala nový a neznámý závan nejistoty, který mi narůstal v hrudi. Moje víra, že se Brooke Abbottová svého manžela nemusí bát, se ukázala jako lichá.

Přehlédla jsem snad něco i u Lely Grantové?

5. KAPITOLA

Stála jsem v moři neznámých lidí v černých oblecích a poslouchala, jak všichni o Johnovi hovoří jako o svatém.

„Byl Štědrý večer a on přišel do lékárny, jen kvůli mně. Někdo mi v posilovně ukradl batoh a potřebovala jsem léky na srdce…“ Starší žena si položila ruku na rozložitá prsa, hned vedle zlaté motýlkové brože.

Och, bůh žehnej Johnovi a jeho lékům na srdce za její záchranu. Vážně, nejvíc byste se měli bát těch nejmilejších osob. Ed Gein, slavný vrah, který šil obleky z ženských kůží, byl popisován jako nejmilejší člověk ve městě. Dr. Harold Shipman, jenž zavraždil přes dvě stě pacientů, prováděl domácí návštěvy a u lůžek nemocných byl vlídný a konejšivý. Pro mnoho vrahů je součástí hry napálení nevinných, ukrývání netvora, úspěšný klam, který jim dokazuje, že jsou chytřejší, a proto nadřazení.

„Za deštivých dnů mi John nosil noviny. Říkal, že nechce, abych se svou hůlkou někam jezdil…“ Mladší muž v kalhotách s kšandami mluvil tlumeným hlasem a já jsem kličkovala davem ke stánku s kávou.

„Jejich láska byla přímo hmatatelná. Letos by měli patnácté výročí…“ Další sevřený hlouček truchlících a debata vedená ženou s nakrátko ostříhanými vlasy se světle fialovým přelivem.

Jistě, patnáct let pozorování kritickým okem. Vytrhávání z nevinných rozhovorů a přátelství. Za rok jsem sotva pro-

nikla pod povrch toho, odkud pramenila Johnova nejistota a stihomam, ale zdálo se, že se vše točí kolem chování jeho manželky.

Byli sezdáni už patnáct let, ale Johnova komplikovaná směsice citů vůči manželce se prohloubila v násilné sklony teprve v posledním roce. Poprvé vyhledal mou pomoc, když ji během hádky popadl za krk a svíral ji, dokud neomdlela. Ten čin mu přivodil nával endorfinů a způsobil, že ona se stáhla do sebe – podobně jako když dítě prchá před velkým psem. Našpicované uši, vztyčený ocas, čas na honičku.

John možná sousedům s postižením nosil noviny a otevřel lékárnu o víkendu, aby vydal lék na srdce, ale také vymýšlel kombinace léků, které zabijí jeho ženu, a uvažoval o tom, že ji za horkého letního dne zavře do kufru auta, aby „jí dal lekci" z oddanosti a věrnosti.

S výjimkou prvního incidentu se škrcením zůstaly jeho další fantazie pod kontrolou s pomocí pravidelných sezení a předepsaných léků, které ovšem často vysazoval nebo vůbec nebral.

Zastavila jsem se na konci dlouhé řady kondolujících. Proti nám stála trojice členů rodiny. Jak se fronta posouvala, sledovala jsem jejich obličeje, zvědavá, zda někdo z nich zahlédl zrůdu ukrývající se v tom muži.

„Nejlepší by bylo ji uškrtit. Pro mé potěšení, myslím. Líbí se mi myšlenka, jak se jí dívám do očí. Jak jí dochází, co se děje. Na druhou stranu se bojím, že ji omámí bolest."

Poslední čtyři dny jsem neustále přemýšlela nad našimi schůzkami. Každou noc jsem si přehrávala záznamy ze sezení a soustředila se na vzrušenou kadenci hlasu, když popisoval různé způsoby, jak jí ublížit. Ve zpětném pohledu tu bylo příliš mnoho příznaků, postupné sílení mezi jednotlivými návštěvami. Uvědomovala jsem si to a dělala si poznámky,